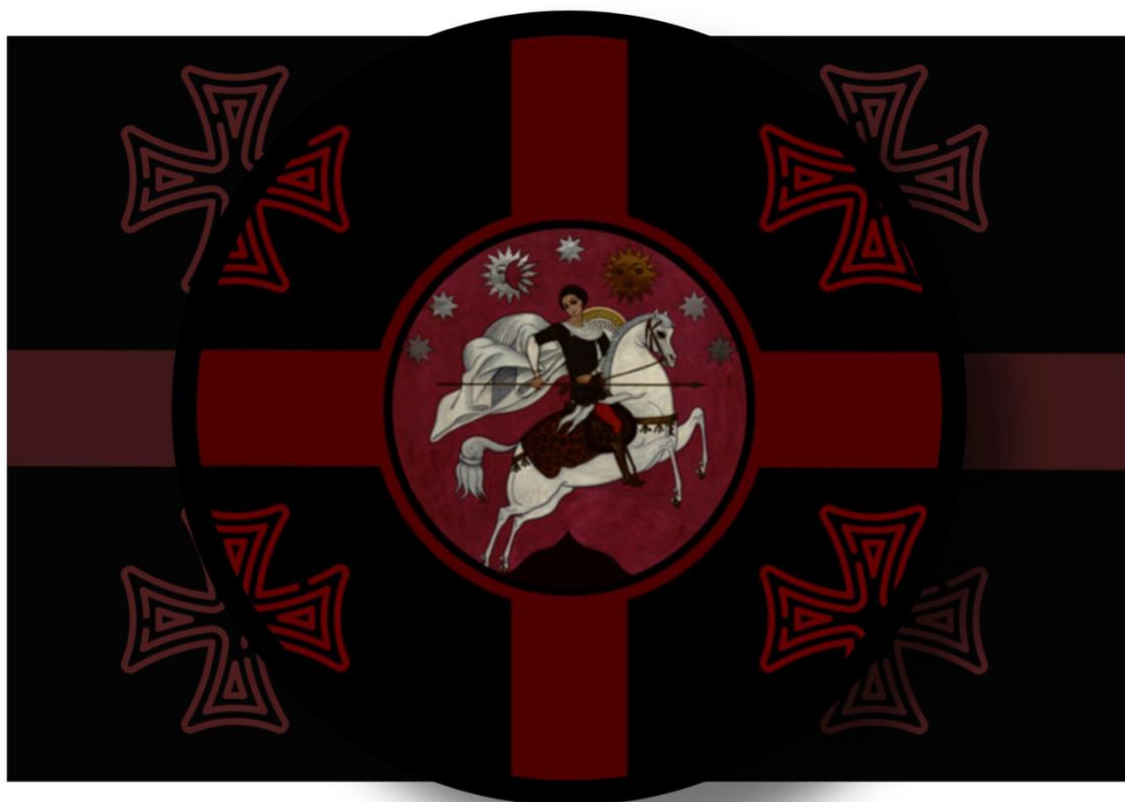

ჰერმან გერინგი

**ნაცისტულიზმი
და სოციალიზმი**

ნაციონალ-სოციალისტური ბიბლიოთეკა
•ბათუმი 2026•

„თუ ჩვენ საკონცენტრაციო ბანაკებში ხალხს ვხოცავდით, ვიყავით
პირისხლიანი ტირანები და ახლა იმის გამო გვასამართლებთ, რომ
კაცობრიობის წინაშე დანაშაული ჩავიდინეთ, მაშინ ჩვენ გვერდით თქვენც
უნდა ისხდეთ განსასჯელთა სკამზე. რა მნიშვნელობა აქვს, ადამიანი ბანაკში
მოკვდება თუ მძინარე ქალაქებზე ჩამოყრილი ატომური ბომბების შედეგად,
მისტერ „ამერიკელო დემოკრატებო?“ — ჰერმან გერინგი

ნაციონალიზმი და სოციალიზმი

გერმანელო ქალებო და კაცებო! არაერთ შეკრებაზე გამოვსულვარ სიტყვით და ბევრ საკითხზეც მითქვამს ჩემი სათქმელი. თუმცა დღევანდელი დღე მაინც გამორჩეულია! გამორჩეულია იმიტომ, რომ დღეს მე იმ გერმანელების წინაშე ვდგავარ, რომლებიც ყოველდღიური მძიმე შრომით თუ უკიდურეს გაჭირვებაში ცხოვრებით სულდგმულობენ! მათ საკუთარ თავზე გამოსცადეს, თუ რა არის ნაციონალ-სოციალიზმი და რას ნიშნავს მისი გამარჯვება თითოეული მშრომელი ადამიანისთვის.

ჩემო ძვირფასო მოქალაქეებო! ჩვენ ნაციონალ-სოციალისტური რევოლუციის ეპოქაში ვცხოვრობთ. ჩვენ განსაკუთრებით გამოვყოფთ სიტყვას — „სოციალისტურს“, რადგან ბევრი ადამიანი მხოლოდ „ნაციონალურ“ რევოლუციაზე საუბრობს. ეს მიდგომა არა მხოლოდ საეჭვო, არამედ სრულიად მცდარია. ეს გარდატეხა მხოლოდ ნაციონალიზმის დამსახურება როდია! ჩვენ ვამაყობთ, რომ მასთან ერთად გერმანულმა სოციალიზმმაც გაიმარჯვა!

სამწუხაროდ, ჩვენს შორის დღესაც მოიძებნებიან ისეთები, რომლებიც ზედმეტად ეჭიდებიან სიტყვა „ნაციონალურს“ და ჩვენი მსოფლმხედველობის მეორე ნაწილის გაგონებაც კი არ სურთ. ეს მხოლოდ ერთ რამეზე მეტყველებს - მათ პირველი ნაწილის არსიც კი ვერ შეუცვნიათ. ვისაც გერმანული სოციალიზმის აღიარება არ სურს, მას არც იმის უფლება აქვს, საკუთარ თავს ნაციონალისტი უწოდოს.

ნამდვილი ნაციონალისტი მხოლოდ ის არის, ვინც გერმანულ სოციალიზმს აღიარებს. ვისაც სოციალიზმზე ლაპარაკიც კი არ სურს, ვისაც იგი მხოლოდ მარქსისტულად ესმის, ან ვისთვისაც ეს სიტყვა უსიამოვნოდ ჟღერს — მას ნაციონალიზმის სიღრმისეული არსი ვერ გაუგია. მას არ ესმის, რომ ნაციონალისტი მხოლოდ მაშინ ხარ, როცა სოციალურ პრობლემებს თვალს უსწორებ და პირიქით — სოციალისტი ხარ მხოლოდ მაშინ, როცა მკაფიოდ აცნობიერებ, რომ ნაციონალიზმმა უნდა გაიმარჯვოს, რათა ერის სასიცოცხლო სივრცე გარე ძალებისგან დაიცვას.

როგორც ნაციონალიზმი იცავს ერს გარე საფრთხეებისგან, ისე სოციალიზმი ერის შიდა საჭიროებებს ემსახურება. ჩვენი მიზანია, ხალხის ენერგია ერის შიგნითვე გათავისუფლდეს და ერი კვლავ ერთ მტკიცე, მთლიან ბლოკად ჩამოყალიბდეს. რიგით მოქალაქეს კვლავ უნდა დაუბრუნდეს იმის განცდა, რომ ყველაზე მოკრძალებულ საფეხურზე დგომისასაც კი, მისი სიცოცხლე და მომავალი გარანტირებულია. მან უნდა გააცნობიეროს, რომ მისი არსებობა საკუთარი ხალხის არსებობასთანაა დაკავშირებული და სწორედ ამ ხალხს უნდა ემსახუროს მთელი ძალისხმევით. თუკი მსურს, თითოეული ინდივიდის გადარჩენა უზრუნველვყო (რათა ყოველმა გერმანელმა შეძლოს შრომა და საკუთარი თავის რჩენა), მე ასევე უნდა ვიზრუნო იმ საგარეო პირობებზე, რომლებიც ამ ყველაფერს შესაძლებელს გახდის.

ჩვენ მიერ მოწყობილი ეროვნული გადატრიალება არ ყოფილა ფუჭი და მოძველებული ჰიპერ-პატრიოტიზმის გამოვლინება! ეს არის, ამ სიტყვის სრული მნიშვნელობით, ნაციონალ-სოციალისტური

რევოლუცია. ადრე ეს ორი მხარე ერთმანეთს გამეტებით ებრძოდა, მათ სიძულვილი და საბედისწერო მტრობა ჰყოფდათ. ნაციონალიზმი და სოციალიზმი ერთმანეთის პირისპირ იდგნენ: ბურჟუაზია ნაციონალიზმს ეფარებოდა, მარქსისტები კი — სოციალიზმს. ბურჟუაზია უშინაარსო ჰიპერ-პატრიოტიზმში გადაეშვა და პაციფისტურ სიმხდალეში ჩაიძირა. მეორე მხრივ, ხალხის მარქსისტულ ფენას — იმ მარქსისტულ კლასს, არც რაიხის გაგონება სურდა და არც საკუთარი ერის. მათ შორის ხიდი არ არსებობდა.

მარქსისტული სოციალიზმი მხოლოდ ხელფასსა და კუჭზე ზრუნვამდე დაეცა. ბურჟუაზიამ კი ნაციონალიზმი ფუჭ ჰიპერპატრიოტიზმად აქცია. ამიტომ, ორივე ცნება უნდა განწმენდილიყო და ხალხის წინაშე ხელახლა — კრისტალურად სუფთა ფორმით წარმდგარიყო. ჩვენი მსოფლმხედველობის ნაციონალიზმი საჭირო დროს მოვიდა. ჩვენმა მოძრაობამ სოციალიზმის იდეა მხდალ მარქსისტებს გამოსტაცა, ნაციონალიზმი კი — მხდალ ბურჟუაზიულ პარტიებს. ორივე მათგანი ჩვენი მსოფლმხედველობის „სადნობ ქვაბში“ ჩააგდო და მათგან ერთიანი, ნათელი სინთეზი წარმოქმნა — გერმანული ნაციონალ-სოციალიზმი. სწორედ ამან ჩაუყარა საფუძველი ჩვენი ხალხის აღორძინებას და ამიტომაც იყო ეს რევოლუცია ნაციონალ-სოციალისტური.

ჩვენი იდეა ხალხის წიაღშივე იშვა და რაკი იგი მსოფლიო ომის უცნობი კაპრალის წინამძღოლობით მოველინა ქვეყანას, სწორედ ამ იდეას ეწერა ბოლო მოელო დაქსაქსულობისთვის და ხელახლა გამოეჭედა ჩვენი ერის ერთიანობა. გარეგნულად რაიხი იმდენად უსუსური იყო, რომ მხოლოდ ქაღალდზედა არსებობდა, ხოლო

შინაგანად კი — დანაწევრებული ხალხი ათასი ჭრილობიდან სისხლს ღვრიდა. ქვეყანას პარტიებს, ფენებს, კლასებსა და რელიგიებს შორის არსებული შუღლი ღრღნიდა. ჩვენმა ფიურერმა, ადოლფ ჰიტლერმა, დაინახა, რომ რაიხი მხოლოდ მაშინ გადარჩებოდა და გაძლიერდებოდა, თუკი გერმანელი ხალხი ერთ მუშტად შეიკვრებოდა. სწორედ ეს იყო ჩვენი პარტიის უმთავრესი საქმე ბოლო თოთხმეტი წლის მანძილზე, რომ დაპირისპირებული ინტერესების, სხვადასხვა სარწმუნოებისა და კლასების მქონე ხალხისგან კვლავ ერთიანი გერმანელი ერი შეგვექმნა.

ჩემო გერმანელო მოქალაქეებო! რამდენჯერ ვმდგარვართ აქ, რამდენჯერ — გერმანიის სხვადასხვა კუთხეში და დღეს ამ ქალაქში, ხვალ კი სხვაგანაც ვიქნებით! ადგილიდან ადგილზე დავქროდით, სიტყვით გამოვდიოდით და იმედს ვუსახავდით მათაც კი, ვისაც სასოწარკვეთა დაუფლებოდა. მასებს დაუღალავად, ასჯერ, ათასჯერ, ათიათასჯერ ვუმეორებდით, რომ “გერმანელი ერი უნდა აღსდგეს!” ჩვენ სათითაოდ გამოვგლიჯეთ ადამიანები პარტიულ თუ კლასობრივ სასოწარკვეთას და ისინი ამ ახალი რაიხის საყრდენ ბოძებად და აგურებად ვაქციეთ.

ჩვენ წლების მანძილზე თავდაუზოგავად ვშრომობდით. დღეს, გამარჯვების ზეიმისას, შეგვიძლია მშვიდად გავიხსენოთ ის მძიმე ბრძოლა და საშინელი გაჭირვება — გაჭირვება, რომლის დაძლევის იმედიც ხშირად აღარ გვქონდა, თუმცა სწორედ ის გვმატებდა ახალ შინაგან ძალას მორიგი მცდელობისთვის. მოძრაობა დაშლის პირას იყო — ძლივს შობილი, ნამსხვრევებად ქცეული, მაგრამ მან მაინც შეძლო ფერფლიდან აღდგენა და ზევით აღმასვლა.

რა უზარმაზარი ძალისხმევა, რა დიდი მსხვერპლი და თავდადება დასჭირდა ყოველივე ამას! სწორედ ამიტომ, ჩვენი შეკრებებისა და დღესასწაულებისას, რომლებიც ხალხის მძლავრ გამოღვიძებას მოწმობს, მუდამ უნდა გვახსოვდეს ისინი, ვინც ყველაფერი გაიღო. ბევრი მათგანი ცოცხალი აღარ არის, სხვები დასახიჩრდნენ ან მარტო დარჩნენ. ისინი იბრძოდნენ და ყველაფერი მსხვერპლად გაიღეს. მათი ერთადერთი დევიზი ბრძოლა და შრომა იყო!

და როცა „წითლები“ გვამუნათებენ, თითქოს „დიდგულა ჩინოვნიკებად“ ვიქცეით, ჩვენ ასე ვპასუხობთ: თანამოქალაქენო, ჩვენ საამისოდ დროც კი არ გვქონია! არ გვქონდა დრო, რადგან დაუღალავი შრომითა და გამუდმებული ბრძოლით ვიწრთობოდით. ჩვენ მხოლოდ გერმანიის მშენებლობის რიგით მუშაკებად ყოფნა გვსურს და გვინდა ვიყოთ კალატოზები გერმანულ საქმეში. სწორედ დამქანცველი შრომითა და უდიდესი ძალისხმევით, ნაბიჯ-ნაბიჯ ავაშენეთ ის, რაც დღეს ასე ამაყად აღზევდა!

ამ პარტიებს წერტილი დავუსვით! ისინი დღესაც სიმბდალისგან ცახცახებენ. ისინი მხდალები იყვნენ და სიმბდალემვე შვა, ისევე როგორც მაშინდელი „სისტემა“ — ისიც მხდალი იყო, მხდალადვე დატოვა ქვეყანა და თავადაც სიმბდალეზე აღმოცენდა. რა საცოდავად წავიდნენ! მათ გასაყრელად მხოლოდ ერთი ლეიტენანტი და ორი ოფიცერიც კი საკმარისი აღმოჩნდა, ათი კაციც კი არ დასჭირვებიათ. ნახეთ, როგორ უღალატეს მუშებს ამ „მუშათა ლიდერებმა“! დაბეჯითებით გეუბნებით: დრო და საშუალება რომ მქონოდა, გერმანელი მუშისთვის მათი ე.წ. ლიდერების პირადი საქმეები

მეჩვენებინა (მათი ურიცხვი თხოვნა-მუდარა უფროსებისადმი მხარდაჭერის შესახებ მაშინაც კი, როცა თავად უმაღლესი პოზიციები ეკავათ) მუშა მაშინვე გაიგებდა სიმართლეს ამ ხალხზე!

ნახავდით, როგორ ცდილობდა ერთ-ერთი მთავარი „წითელი“ ფუნქციონერი, საპენსიო სტაჟში ის წლებიც კი ჩათვლევინებინა, როცა სოციალ-დემოკრატიული გაზეთის რედაქტორობისას საკუთარ ხალხსა და მამულს ღალატობდა. ამ ჯენტლმენებისთვის ოცდაათი ან ორმოცი წლის სტაჟიც კი არ აღმოჩნდა საკმარისი, მათ სურდათ პენსია თვრამეტი წლის ასაკიდან, სამხედრო სამსახურის პერიოდიდანვე დარიცხვოდან. აი, ასეთები იყვნენ ეს „წითელი“ ბატონები! მათ დაკარგეს ხალხის ნდობა, რადგან მხოლოდ საკუთარ თავზე ფიქრობდნენ და არა მათზე, ვინც გვერდით ედგათ. მათგან არავინ ითხოვდა ასკეტურ სიღარიბეში ცხოვრებას, თუმცა არავინ მოელოდა, რომ ასე დაივიწყებდნენ მათ, ვისთვისაც ყოველი დღე გადარჩენისთვის ბრძოლა იყო. ხალხი ელოდა, რომ ისინი სხვებისთვის იშრომებდნენ და არა საკუთარი ჯიბეებისთვის — ეს ის მოლოდინია, რომელიც გერმანელებს შრომის მიმართ მუდამ ჰქონდათ.

ჩვენ ნელ-ნელა, ნაბიჯ-ნაბიჯ გამოვიყვანეთ ერი პარტიული ქაოსიდან და ერთიანობა დავამკვიდრეთ. დღეს ეს ძველი პარტიები მხოლოდ კომიკურ როლს თუ ასრულებენ. როდესაც ვინმე მათ პოლიტიკურ კონტექსტში ახსენებს, ორატორს საქმე ურთულდება, რადგან საკმარისია რომელიმე მათგანის სახელი გაჟღერდეს, რომ დარბაზში სიცილი ტყდება. ხალხი მათ სერიოზულად აღარც კი აღიქვამს. ვის ახსოვს დღეს რამე ამ სასაცილო პარტიებისა თუ მათი დამსხვრეული

დაჯგუფებების შესახებ? ყველა დასცინის ამ გადმონაშთებს — მათ ისე უყურებენ, როგორც წარღვნამდელ ცხოველებს. ადამიანი გაოცებული თავს აქნევს: ნუთუ მსგავსი რამ ოდესმე მართლაც არსებობდა გერმანულ რაიხში?

მხოლოდ მას შემდეგ შევძელით რაიხის საერთაშორისო ავტორიტეტის განმტკიცებაზე გვეფიქრა, რაც ადოლფ ჰიტლერმა შიდა ერთიანობის საძირკველი ჩაყარა. ის, რაც საუკუნეების მანძილზე გერმანიისთვის მხოლოდ აუხდენელი ოცნება იყო, მან რაიხის მმართველის ერთი ხელის მოწერით — ერთი კანონით — რეალობად აქცია და ქვეყნის მთლიანობა აღადგინა. სად არიან ახლა იმ პარტიების ლიდერები, სულ რამდენიმე თვის წინ რომ გაჰყვიროდნენ: „ჰიტლერი მალე დარწმუნდება, რომ მდინარე მაინის სამხრეთით მისი დრო ამოიწურაო“?! ამ კანონმა იმას მიაღწია, რასაც თაობები ნატრობდნენ: დღეს რაიხი და მისი კვერთხი მართავს ყველა გერმანულ პროვინციას. თუმცა მრავალფეროვნება, უნიკალურობა და ეთნიკური მემკვიდრეობა — ყოველივე ეს კვლავაც ხელშეუხებლად იქნება დაცული.

ახლა, როცა რაიხი კვლავ მყარად ფლობს ყველა პროვინციას, გერმანელი ხალხიც ასეთივე ურყევ ერთიანობად უნდა გამოიჭედოს. ჩემო თანამოძმეებო, ქარხნებში მომუშავე თანამებრძოლებო — დღეს თქვენ ხართ ის მჭედლები, რომლებმაც გერმანელი ერი უნდა გამოიჭედოს! თქვენ უნდა იღვაწოთ ამისთვის თქვენს სფეროებსა თუ ქარხნებში, გამუდმებით უნდა განმარტოთ, ასწავლოთ და დაანახოთ გზააზნეულ თანამემამულეებს, თუ რაოდენ დიდი საფრთხე ემუქრება ყველაფერს, რაც ჩვენთვის ძვირფასია.

მეგობრებო, ჩვენ წლების მანძილზე ვიბრძოდით გერმანული სულსთვის, რათა თითოეული ადამიანის გული მოგვეგო. ჩვენ გვსურდა გარდაგვესახა იგი, განგვეწმინდა გახრწნილი სისტემის მთელი სიბინძურისგან და კვლავ გვექცია გერმანელ მეზრძოლად, ნამდვილ გერმანელ კაცად. ახლა ეს საქმე თქვენს ქარხნებში უნდა გააგრძელოთ. დაუღალავად იბრძოლეთ თითოეული გერმანული სულსთვის! გამოიყვანეთ ისინი ლეთარგიული ძილისგან და დაარწმუნეთ ისინი, ვინც გზას აცდა!

რალა თქმა უნდა, ჩვენ დიდ გამარჯვებას მივალწიეთ, თუმცა ყოველ გამარჯვებას თავისი თანმდევი სენიც ახლავს — ეს კონიუნქტურაა. კარგად ვხედავთ, რომ ბევრია ისეთი, ვისაც ჩვენი იდეებისა არაფერი გაეგება და არც ნაციონალ-სოციალიზმის არსი ესმის, თუმცა დღეს უცებ ყველაზე „თავგამოდებულ ნაციონალ-სოციალისტებად“ მოგვაჩვენებენ თავს. ისინი წვიმის შემდეგ ამოსული სოკოებივით არიან. ფრთხილად უნდა ვიყოთ! მხოლოდ სამოსი არ კმარა ნაციონალ-სოციალისტობისთვის, არც ის სამკერდე ნიშანი, რომლის ტარებისთვისაც ათწლეულების მანძილზე გვდევნიდნენ და არც „ჰაილ“ მისალმება.

ნამდვილ ნაციონალ-სოციალისტს მხოლოდ გული განსაზღვრავს. ჩვენ არ გვჭირდება მხოლოდ „გონებრივად“ მოქცეული მეზრძოლები! არა, ჩვენ მხოლოდ ისინი გვჭირდება, ვინც გულით არის ჩვენიანი, ვინც ჩვენთან საკუთარი გრძნობებითა და რწმენით მოვიდა. ამიტომ, ჩვენ ყინულისგან ცივი, გამჭოლი მზერით უნდა ჩავხედოთ მათ

გულებს და არა ტვინებს, რათა დავინახოთ მართლა ჩვენი სისხლი და ხორცი არიან თუ მხოლოდ ნიღაბს ამოეფარნენ.

თუმცა, მეორე მხრივ, ჩემო თანამოქალაქენო, ჩვენ კეთილშობილებაც უნდა გამოვიჩინოთ. ჩვენ არ გვსურს წვრილმანი შურისძიება, რადგან ბოლოს და ბოლოს, ჩვენ გამარჯვებულები ვართ! რა მნიშვნელობა აქვს, თუ ვინმე ოდესღაც „კრიმინალებს“ ან „ყავისფერ ბანდიტებს“ გვემახდა? წლები გავიდა და დღეს ისინი ჩვენთან გულწრფელი რწმენით მოვიდნენ. არც ჩვენ დავბადებულვართ ნაციონალ-სოციალისტებად, ამიტომ, ვიყოთ დიდსულოვნები! გვახსოვდეს, რომ ოდესღაც ჩვენც სხვანაირად ვფიქრობდით და მადლიერება გამოვხატოთ მათ მიმართ, ვინც ამ დიდებულ მიზნამდე მოგვიყვანა! რაც უფრო მეტად ვართ ნაციონალ-სოციალისტები, რაც უფრო ძლიერად და თავისუფლად ვგრძნობთ ამას საკუთარ თავში, მით უფრო მარტივად შეგვიძლია დავივიწყოთ წარსული წყენა და შერიგების ხელი თბილად გავუწოდოთ სხვებს.

მაგრამ იქ, სადაც ხალხის წინაშე ნამდვილი დანაშაულია ჩადენილი, შურისძიება უნდა იყოს დაუნდობელი და სამართლიანი. ეს არის წინაპირობა იმისა, რომ სხვებს მივუტევოთ. ჩვენ „დიდი თევზები“ უნდა დავიჭიროთ და არა „ლიფსიტები“. პატარებს თავი უნდა დავანებოთ, მაგრამ ანგარიში უნდა გავუსწოროთ „დიდებს“ — იმათ, ვინც საქმეების ხლართვასა და ყველგან საკუთარი სარგებლის ძიებაშია დახელოვნებული. მათ საკუთარი წილი შურისძიება დაუნდობელი სიმკაცრით უნდა მიეზღოთ!

სწორედ ამ კონტექსტში უნდა აღვიქვათ საჯარო სამსახურის შესახებ ახალი კანონი — როგორც ყოვლისმომცველი განწყობისა და ხელახლა შენების იარაღი. თანამოქალაქენო, არ ვმაღავთ, რომ ეს მკაცრი კანონია. საჭიროების შემთხვევაში, იგი ინდივიდზე მთელი ძალით ზემოქმედებს, ხოლო არასწორ ხელში კი შესაძლოა კარიერებიც დაამსხვრიოს.

ვინაიდან ეს კანონი ასეთი დაუნდობელია (და ასეთივე უნდა იყოს კიდეც) მე გავეცი განკარგულება, რომ პირადად მინისტრის გარდა, არავის ჰქონდეს უფლება, ხელქვეითის ბედი გადაწყვიტოს. მნიშვნელობა არ აქვს, საქმე რიგით მუშას ეხება, კარიბჭის მცველს თუ სახელმწიფო მდივანს — ეს კანონი ყველასთვის ერთია! მკაფიოდ ვაცხადებთ, რომ ამ კანონს ვერ გამოიყენებს ის, ვისაც პირადი ჟინის დაკმაყოფილება ან ძველი ანგარიშების გასწორება სურს ვინმესთან, ვინც სკოლის მერე თვალში არ მოსდიოდა. ეს არ დაიშვება! ერთადერთი განმსაზღვრელი ფაქტორია - დგას პირი სახელმწიფოს სადარაჯოზე თუ საკუთარი ხალხის წინააღმდეგ მიდის? სუფთა სინდისის მქონე საჯარო მოხელეს შეუძლია ამაყად, თავაწეულმა იაროს — მას თმა არ ჩამოუვარდება. რამდენადაც ადამიანურ ძალებს შესწევს სამართლიანობა, ეს პოლიტიკაც სამართალზე იქნება დაფუძნებული. გააცნობიერეთ ეს უდიდესი პასუხისმგებლობა, რადგან იგი თითოეულ თქვენგანს აკისრია!

ვიცი, დღეს როგორ მომრავლდნენ დამბეზღებლები — იმ ადამიანთა ხროვა, რომლებიც სხვებს უმიზეზოდ უჩივიან, უმეტესად შურის გამო, რადგან სხვისი ადგილის ხელში ჩაგდება სურთ ან უბრალოდ ვიღაც არ მოსწონთ. ხალხს ყოველგვარი საბაბის გარეშე რიყავენ,

ჭორებს უვრცელებენ და ასმენენ. თანამოძმეებო! ის, ვინც სხვას ასმენს, საკუთარ ნამდვილ, მდაბიო სახეს აჩენს. ვინც ღიად იტყვის: „მე ვადანაშაულებ!“, მას მოუსმენენ, მაგრამ იგი მზად უნდა იყოს, რომ საკუთარ ბრალდებას ბოლომდე დაუდგეს.

დამბეზღებლები კი ისინი არიან, ვინც თავიანთ ბინძურ საქმეს ღამის წყვდიადში, ანონიმური წერილებითა და საზარელი ბრალდებებით აკეთებენ. უმეტესწილად, ყოველივე ეს მტკნარი სიცრუეა! ჩვენი სახელმწიფო და ხალხი ამ სიბინძურისგან უნდა დავიცვათ. ყველას აქვს ბრალდების წაყენების უფლება, მაგრამ თუ ეს ბრალდება მცდარია და სიცრუეზეა დაგებული, მაშინ ცილისწამების შესახებ კანონი მთელი სიმკაცრით ამოქმედდება. თუ ამ სახელმძღვანელო პრინციპებს მივყევით, მწამს, რომ ყოველი სირთულის მიუხედავად, ეს კანონი ჩვენი ხალხისთვის ნამდვილი კურთხევა იქნება!

თანამოძმეებო! ჩვენ ვისაუბრეთ მათზე, ვინც შურით აღვსილი სხვების დასმენას ლამობს. თუმცა, გარწმუნებთ, რომ ყველა, ვინც დღეს ჩვენს რიგებში დგება, ამას შურის გამო როდი აკეთებს. მერწმუნეთ, ყველა „აქტივისტისა“ და გადაჭარბების მიუხედავად, ეს ხალხი, საბედნიეროდ, მხოლოდ უმცირესობას წარმოადგენს. ათიათასობით სხვა ადამიანის შემობრუნებას სრულიად სხვა მიზეზები აქვს. ნაწილობრივ, როგორც იცით, მაშინდელი წნეხი და ძალადობა იმდენად მძიმე იყო, რომ ბევრი ვერაფრის გაბედვას ვერ ახერხებდა, სურვილის შემთხვევაშიც კი.

მაგრამ მთავარი სხვა რამაა. ნუ დაივიწყებთ იმას, რითაც შეგვიძლია ვიამაყოთ და რაც გულს უნდა გვიხარებდეს, რომ მთელ გერმანიაში

მილიონობით ადამიანს ამ წლების განმავლობაში წარმოდგენაც კი არ ჰქონდა სინამდვილეში რას ნიშნავდა ნაციონალ-სოციალიზმი. ისინი ხედავდნენ „ყავისფერ კოლონებს“ და ყოველდღე კითხულობდნენ საზარელ სიცრუეს მათ შესახებ ებრაულ პრესაში. კითხულობდნენ, თითქოს ნაციონალ-სოციალიზმი დამღუპველი იყო, თითქოს იგი ყველაფერს დაანგრევდა და ქვეყანას ანარქიამდე და სრულ კოლაფსამდე მიიყვანდა. ისინი უბრალოდ არ გვიცნობდნენ!

ბევრი მათგანი იმდენად იყო დათრგუნული, რომ ერის ბედზე დარდის ძალაც აღარ შესწევდა — ამას მათთვის აზრი აღარ ჰქონდა. ირგვლივ ყველაფერი მეტისმეტად პირქუში და ტრაგიკული იყო, სასოწარკვეთა კი — უზომო. და აი, სწორედ მაშინ, მოულოდნელად გამოჩნდა მოძრაობა, რომელმაც შავი ღრუბლები გაფანტა — უცებ კვლავ იელვა სინათლემ და გერმანიაში მზემ გამოანათა!

ასობით ათასმა, მილიონობით ადამიანმა ერთბაშად გაიღვიძა. მათ თვალებიდან ლიბრი გადაეყარათ და საოცრების მოწმენი გახდნენ. მათ დაინახეს როგორ აღმართა სინათლის ჩირაღდანი მოძრაობამ, რომელიც მანამდე შეურაცხყოფილი, უკანონოდ გამოცხადებული და გარიყული იყო. მათ გაზაფხულის მოლოდინმა გაუღიმა — იმ გაზაფხულისა, რომელიც ყველაფერს განაახლებდა. იშვა ახალი სიხარული და ახალი იმედი! რწმენა, რომელიც მანამდე მიწაში იყო დამარხული და წაბილწული, კვლავ გაცოცხლდა!

სწორედ ეს ხალხი მოდის დღეს ჩვენთან და გვეუბნება: „ჩვენ ეს არ ვიცოდით... დაგვადანაშაულებთ იმაში, რომ მეტისმეტად სუსტები აღმოვჩნდით, მაგრამ ცუდი ადამიანები არასდროს ვყოფილვართ.“

ჩვენ უბრალოდ არ ვიცოდით! ყველაფერი, რაზეც კი ოდესმე გვიოცნებია, რაც ჩვენს ქვეცნობიერში იმალებოდა, დღეს რეალობად იქცა. შემოგვიშვით თქვენს რიგებში!”

ამ თანამომხმეთა რიცხვი დღითიდღე იზრდება! ესენი კარგი ადამიანები არიან, რომლებიც ხვალ შესაძლოა მებრძოლედ იქცნენ. თქვენი მოვალეობაა, განაგრძოთ მათი გამოფხიზლება და რწმენის განმტკიცება. ისინი ერთ დიდ არმიად უნდა შეიკრან, რათა დადგეს დღე, როცა მთელი გერმანია მხოლოდ ნაციონალ-სოციალისტურად იფიქრებს და იგრძნობს. აი, მაშინ იქნება ხალხის ეს ერთიანობა მარადიული!

ქარხნებში მომუშავე მამაკაცებო და ქალებო! ცხადია, თქვენს სფეროებში ეკონომიკური და სოციალური პრობლემები უნდა გადაჭრათ. თქვენ ნამდვილად უნდა იყოთ ეკონომიკური საყრდენი თქვენი ამხანაგებისთვის. მაგრამ ეს როდია თქვენი უმთავრესი ამოცანა! არა, მატერიალური მიზანი არ არის უპირატესი — უპირატესი იდეალება!

ქარხნებში მომუშავეებს, უპირველეს ყოვლისა, გერმანელი მუშისა და დასაქმებულის მსოფლმხედველობრივი წვრთნა მოგეთხოვებათ, ანუ მათი ფორმირება და აღზრდა მანამ, სანამ ისინი ნამდვილ ნაციონალსოციალისტებად არ იქცევიან. აი, თქვენი მთავარი მისია! თქვენ უნდა განუმარტოთ ყოფილ მარქსისტსა თუ კომუნისტს, რომ შრომა წყევლა კი არა — კურთხევაა. სწორედ ასე გვსურს სახელმწიფოს ხელახალი აღორძინება.

ნელ-ნელა, დამქანცველი ძალისხმევით, ჩვენ უნდა აღვადგინოთ მშრომელთა უფლებები. ჩვენ გვსურს გერმანელ ხალხს კვლავ მივცეთ საქმე, რათა მათ საკუთარი პური თავად მოიპოვონ. ჩვენ გვსურს კვლავ დავთესოთ რწმენა და ვაჩვენოთ, რომ ადამიანს შეუძლია იცხოვროს საკუთარი მარჯვენით და არ იყოს დამოკიდებული სხვის მოწყალეობაზე. ჩვენ გვსურს ვაჩვენოთ, რომ არავინ არ უნდა შიმშილობდეს მხოლოდ იმიტომ, რომ მას შრომის უფლება წაართვეს. ამას მთელი ერი უნდა მოითხოვდეს! მეორე მხრივ კი, მე მოვითხოვ, რომ თითოეულმა თქვენგანმა თავისი მთელი ძალისხმევა ამ ხალხისა და ამ ერის სამსახურში ჩადოს.

თანამოძმეებო! გასულ კვირებში ბევრი რამ ვიხილეთ და გამოვცადეთ. ჩვენ ვნახეთ, როგორ ჩამოიშალა მარქსიზმი — ყოველ შემთხვევაში, გარეგნულად მაინც. კანონებითა და რეგულაციებით შესაძლებელია მარქსიზმის გარეგნული ნაჭუჭის განადგურება, მაგრამ ეს მხოლოდ ზედაპირია. სახელმწიფოს, პოლიციასა და მთავრობას მხოლოდ ფორმებთან გამკლავება ძალუძთ, თქვენ კი მარქსიზმის იდეა უნდა შებოჭოთ და ფერფლად აქციოთ!

შეუძლებელია იდეის აღმოფხვრა მხოლოდ გარეგანი იძულებით, რადგან იდეა მხოლოდ სხვა, უკეთესმა იდეამ უნდა დაძლიოს! იგი უნდა იყოს უფრო ნათელი, უფრო მგზნებარე და უფრო ენერგიული, რათა სხვა იდეა სამყაროდან განდევნოს. სწორედ ნაციონალსოციალისტურმა მსოფლმხედველობამ შემუსრა ამგვარად მარქსისტული სიგიჟე. ქარხნებში მომუშავე თანამებრძოლებმა შიგნიდან გამუდმებით უნდა შეუტიონ მარქსიზმს. ძალა, რომელიც ამისთვის გჭირდებათ, უნდა ჰპოვოთ იმ რწმენაში, რასაც ჩვენ

ვქადაგებთ და რის აშენებასაც ვლამობთ. და ყოველივე ეს მოითხოვს ბრმა ერთგულებას — ერთგულებას ფიურერისადმი, რომელმაც შექმნა ყოველივე და რომლის გარეშეც არაფერი იქნებოდა იმისგან, რასაც დღეს ვხედავთ!

ძალა დისციპლინასთან ერთად იწრთობა და იზრდება. სამხედრო შენაერთს შეიძლება ყველაფერი ჰქონდეს: საუკეთესო პოზიცია, უახლესი აღჭურვილობა, რიცხოვრები უპირატესობა და ბრწყინვალე სარდლობაც კი — ყოველივე ეს შეიძლება გააჩნდეს, მაგრამ რკინისებური დისციპლინის გარეშე იგი მაინც დამარცხდება და განადგურდება. მცირე, მაგრამ დისციპლინირებული ქვედანაყოფი მუდამ სძლევს და ფერფლად აქცევს დიდ, არაორგანიზებულ ბრბოს. სწორედ ამიტომ არის აუცილებელი შინაგანი დისციპლინა — ჯერ ინდივიდის შინაგანი სიმტკიცე, რომელიც შემდეგ ჯგუფზე და მთელ იმ მოძრაობაზე აირეკლება, რომელსაც იგი ეკუთვნის.

არსებობს კიდევ ორი უშრეტი ძალის წყარო, რომლებიც ჩვენი იდეის განდიდებასა და მტრის საბოლოო დამარცხებაში დაგვეხმარება. პირველი — ეს არის ურყევი რწმენა, რომ გერმანიამ უნდა იცოცხლოს და გერმანია იცოცხლებს კიდევ, რადგან ასეთია ჩვენი ნება და ასეა გარდაუვალი! ეს რწმენა შეგვმატებს სიმტკიცეს.

ამ რწმენიდან კი იზადება იმედი — ის შინაგანი მუხტი, რომელიც ადამიანს ყოველგვარ სასოწარკვეთაზე მაღლა აყენებს და გამარჯვებისკენ მიუძღვის. ჩვენს ირგვლივ შეიძლება კვლავ წყვდიადი სუფევდეს, მაგრამ სანამ ჩვენი იმედის ჩირაღდანი კაშკაშებს, ვერავინ დაგვამარცხებს! ყოველი თქვენი ქმედება ამ

შინაგანი ძალის წყაროებიდან უნდა იღებდეს სათავეს. თქვენ უნდა იყოთ ამ იდეის მედროშეები და მისი საბოლოო გამარჯვების შემოქმედები!

ნდობა, ერთგულება, დისციპლინა, რწმენა და იმედი — ეს არის ის სვეტები, რომლებსაც უნდა ეყრდნობოდეს ეს მოძრაობა, რადგან სწორედ ეს მოძრაობა გახდა ამ მძლავრი იდეის მატარებელი.

ჩვენ გვწყურია სიცოცხლე და ამიტომაც ვიცოცხლებთ! ჩვენს წინაშე ნანგრევების უსასრულო ველია, რადგან ყველაფერი ჩამოიშალა. საითაც არ უნდა გაიხედოთ, ირგვლივ მხოლოდ გამოფიტული, დაცარიელებული, გატეხილი და ღპობისგან გახრწნილი წარსულია. პირველი მცირე ნაბიჯები უკვე გადავდგით: აქა-იქ ნანგრევები გავწმინდეთ და გამოჩნდა მყარი ნიადაგი, რომელზეც ახალი შენობის დაფუძნებაა შესაძლებელი. თუმცა ნგრევის კვალი ჰორიზონტამდე ვრცელდება, რადგან ყველგან უდაბნოა და ყველაფერი ნანგრევებშია ჩაფლული.

მაშ ასე! ჩემო თანამოძმეებო! თქვენ შრომაში ხართ გამოწრთობილნი, ამიტომ მომავალ დღეებში ჩვენი ერთადერთი ღოზუნგი იქნება: შრომა, შრომა და კიდევ უფრო მეტი თავდაუზოგავი შრომა ჩვენი ხალხისთვის და ჩვენი მამულისთვის, რომელიც ფერფლიდან უნდა აღვადგინოთ! შეუდევით საქმეს და დაე, ყოვლისშემძლე უფალმა დალოცოს ჩვენი ღვაწლი!

•**Terror-88 Library**•
Batumi 2026